

[Statsministeren.]

tiltrådt *princippet* om en fælles europæisk forsvarsstyrke og har erklæret sig villig til at forhandle om udformningen af dette princip på grundlag af De Forenede Staters forslag.

Regeringen har selvfølgelig samtidig gjort opmærksom på, at Danmarks forsvarsevne i sig selv er utilstrækkelig til at hindre en besættelse af landet, og den har derfor forudsat, at oprettelsen af en fælles europæisk forsvarsstyrke også skal have til formål at styrke forsvaret for Danmark.

Udenrigsministeren har på Atlantpagtlandenes udenrigsministtermøde i New York fornylig deltaget i de indledende forhandlinger om den fælles europæiske forsvarsstyrke, og i slutningen af denne måned samles forsvarsministrene i Washington for at fortsætte disse forhandlinger. Det er en selvfølge, at regeringen fortsat vil bevare kontakten med de demokratiske partier om disse og de kommende forhandlinger forløb, og det er lige så selvfølgelig, at vi i hver disposition, der træffes, vil drage omsorg for, at der tages nødvendige hensyn til de gældende forfatningsretlige regler.

Jeg vil gerne føje til, at det er klart, at vor deltagelse i dette samarbejde nu og i fremtiden vil stille Danmark overfor vidtrækkende problemer og afgørelser. Det er også klart, at det medfører en begrænsning af alle medlemslandes nationale suverænitæt, og det er en opgave for regeringen, som det er en opgave for tingets medlemmer i diskussionen om disse ting, at klarlægge dette for befolkningen. Vi må gøre os fortrolige med den tanke, at Danmarks og det danske folks skæbne uløseligt er knyttet til de øvrige frie landes, og vi er interesseret i, at dette internationale arbejde styrkes og udvikles.

Det er på denne baggrund og med fremtiden i tanken, at jeg gerne vil udtale det håb, at diskussionen om disse spørgsmål mellem de demokratiske partier føres på redelig og saglig vis.

Kommunisterne — som alle ved hvor vi har, Moskvafolkene — bør være alene om at udskeælde andre for „militarister og krigsmagere“, de bør også være alene om at håne og mistænkeliggøre vore værn, vort hjemmевærn, vor civilbeskyttelse og deres kvinder og mænd. Dette er ingen opfordring til at unddrage nogen den berettigede offentlige kritik, vi alle er og skal være underkastet, hvis vi handler uforsvarligt eller misbruger vor stilling. Det er derimod en appel til alle demokratiske kredse her i landet om at give fair play for de tusinder af danske medbor-

gere, der enten som befalingsmænd, som indkaldte eller som frivillige medarbejdere daglig gør et arbejde for med livet som indsats at være beredte, hvis ulykken skulle komme. Disse kvinder og disse mænd har i deres ofte lidet misundelsesværdige arbejde krav både på vor respekt og på vor støtte, og jeg synes, at situationen i dag opfordrer os allesammen til at erindre dette.

Inden jeg nu nærmere redegør for det grundlag, regeringen indbyder til samarbejde på, er jeg tvunget til først at gøre nogle mere polemiske bemærkninger. Man har nemlig, særlig fra de ærede medlemmer hr. Erik Eriksens og hr. Ole Bjørn Krafts side stærkt kritiseret regeringens stilling både før og efter valget. En del af de agitatoriske formuleringer, de ærede medlemmer benyttede sig af i deres kritik forleden, efterlod hos os indtrykket af, at de endnu ikke helt havde afsluttet valgkampagnen.

Man fortalte, at vi før valget havde gjort regeringsforslagenes uændrede vedtagelse til kabinetsspørgsmål!

Den kendsgerning, at vi som forhandlingsgrundlag havde genfremsat eet forslag: værnescatforslaget, inspirerede det ærede medlem hr. Erik Eriksen til at sige, at salig Estrup ikke kunne have handlet mere udfordrende!

Vi havde for sent fremhævet den økonomiske situations alvor.

Vi skulle i det hele taget passe på, sagde han truende, for venstre lader sig ikke noget byde!

Vi havde ejheller opført os anstændigt efter valget, fordi vi i påstået modsætning til regeringen Knud Kristensen ikke straks havde demissioneret.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft bebrejdede mig, at jeg ikke havde undersøgt alle muligheder for en flertalsregering, ejheller forsøgt muligheden af en samlingsregering.

Videre: regeringen er en samling popularitetsjægere, og vi savner mod til at sige og gøre det upopulære, og vi spiller med for-dækte kort!

Vi tror, at vi kan være regering og opposition på een gang!

Hvad vil I med magten, når I er så magtesløse?

Og slutstrofen var det dirrende utålmodige tilråb til os: tærsk eller gå af loen!

Behøver jeg at gøre det høje ting opmærksom på, at det allesammen har gjort et rystende indtryk på ministeriet. Der har virkelig været fremsat forslag om, at alle ministeriets medlemmer i dag skulle klæde sig i søk og aske, før det her igen timedes os